

Seg skal nu først bemærke, at der er to ærede Rigsdagsmænd, som have fundet, at det var meget farligt at overlade til Ministeriet den Magt og Myndighed, at bringe Embederne op til deres Normalsum. I den Henseende skal jeg bemærke, at naar der er foreslaaet denne Myndighed, da har jeg anseet det for en Selvfølge, at det vilde skee paa den Maade, at vedkommende Embedsmand gjorde Afkald paa den Tiende, der efter Udkastets Bestemmelse skulde indflyde fra Kalbet, og istedet derfor fik udbetalt det Tilskud, Loven fastsætter. Saaledes har jeg forstaaet det. Det er muligt, at det kunde udtrykkes bestemt og skarpere, men der er jo Intet til Hinder for, at denne Tanke til tredie Behandling blev skarpere udtrykt. Der falder altsaa den Vanselighed bort. Men nu komme vi til den store ministerielle Vilkaarlighed, som vil finde Sted, dersom Loven bliver vedtaget. Den vil bestaae i at gjøre den Forandring ved Embederne, at man tager Tienden og giver et Tilskud, saa at de komme op paa de normale Summer. Hvad skulde egentlig foranledige til Misbrug af den ministerielle Myndighed i saa Henseende? Det maatte være det, at Ministerens Hjerte skulde boie sig mere til een end til en anden Mand. Men vil under den nuværende Tilstand Ministeren da ikke kunne tilfredsstille denne Tilbøielighed? Udoer Ministeren ikke en saa overordentlig Indflydelse paa Embedernes Besættelse, at dersom han trods sin ansvarsfulde Stilling skulde lade personlige Hensyn og Tilbøieligheder gjøre sig gjældende, vilde han have rig Leilighed til at tilfredsstille dem? Den nuværende Tingenes Orden indeholder den samme Magt og Myndighed, som man i Udkastet finder saa uhyrt. Den ærede Ordfører har allerede ganske rigtigt bemærket, at det ikke er overordentlig mange Kalb, med Hensyn til hvilke dette Spørgsmaal vil komme til Anvendelse. Han har bemærket, at selv ved de mellemstore Kalb vil det hende sig, at Tienden beløb sig til Mere end Tilskuddet fra Staten. Men hvorledes kan man paa den ene Side sige, at det kun er enkelte Embeder, hvorom det her gjælder, og dog paa den anden Side finde Betænklichkeiten ved mulige Misbrug af den ministerielle Myndighed, der skal strække sig ud over et langt Tidrum?

Det er den kompletteste Modsigelse. Vi komme dernæst til Realiteten. Det vil kun komme til at udøve en mærkelig Indflydelse paa enkelte Embeder og ikke paa hele Lønningsfondens Tilstand, og da er det, som jeg allerede har sagt, og som jeg tillader mig at gjentage, at jeg vil finde det i allerhøjeste Grad besynderligt, om en Mand i et lille Embede, der har Krav paa Befordring, men havde Lust til at blive i Embedet, naar han fik Tilskud af Staten imod at opgibe Tienden, ikke skulde kunne faae dette Tilskud, men var nødt til at flytte andetsteds hen, medens Embedet først da fik Tilskud. Naar man altsaa overveier det, og det kun angaaer saa Tilfælde, og der ikke er nogen Fare for Misbrug af ministeriel Vilkaarlighed, og Foranstaltningen er ganske ønskelig, troer jeg ikke, man vil have Betænklichkeit ved at gaae ind paa det Lovudkastet foreslaaer. Dets Tanke er den, at det Første og Simpleste, der er at gjøre, er at bringe Embederne op til deres Normalsum. Man vil selvfølgelig begynde med de mindre Embeder, hvorved der tilige vil tages væsentlig Hensyn til, hvorvidt man anseer Mandens Vedbliven i Embedet for ønskelig. Det Spillerum, der bliver tilbage for Ministeriets Beslutninger, er i Reglen meget mindre, end de, der staae udenfor, troe, og med Hensyn til denne Sag er Spillerummet overordentlig ringe. Det Første er altsaa at faae Embederne op til Normalsummen. Forsaavidt Nogen vil gjøre Afkald paa Tienden mod at faae Tilskud fra Lønningsfonden, og man seer sig istand til at udføre et saadant Arrangement, gaaer man ind derpaa. De næste to Spørgsmaal ere, hvorvidt kan Lønningsfonden udvære Tilskuddet fra Finantferne, og hvorvidt skal den opføres paa Finantsloven? Disse to Spørgsmaal hænge sammen; thi hvis man maa indrømme, at Lønningsfonden vil behøve et Tilskud fra Finantferne, da er det ogsaa ganske naturligt, saalænge der ikke eksisterer nogen særlig Kirkeforsatning, at Lønningsfonden optages som særlig Fond paa Finantsloven, hvilket ikke ubeløffer, at en Forandring kan skee, naar det Hele er bragt i Orden og en Kirkeforsatning traadt i Kraft. I den Henseende har den ærede Ordfører gjort mig en væsentlig Indrømmelse, idet han har henvist til en Maade at skaffe